

end i saa mange andre Valgkredse rundt omkring i Landet, og jeg tror heller ikke, at det ærede Medlem, naar han vil tænke sig en lille Smule om, vil mene, at det er den rigtige Maade at afhjælpe Arbejdsløsheden paa. Sagen er nemlig den, at da der er en saadan Mængde Husmænd og Landarbejdere, der have usunde Boliger, vil det være meget vanskeligt for en Kommission at afgøre, om den og den Bolig er af en saadan Beskaffenhed, at den for Statens Penge skal ombygges.

Jeg paaskønner fuldt ud den Maade, hvorpaa det ærede Medlem omtalte de ulykkelige Mennesker, der lide under den værste Nød af alle, Sult, men skulle vi virkelig gøre noget for de mange, der ere rejste ind til Aarhus eller København, komme Regeringen og Rigsdagen til for Alvor at tage sig af Jordspørgsmaalet. I den Retning er der i den sidste Tid gjort meget ved Loven om Jord til Landarbejdere og ved Loven om Udlaan af Statslaanefonden til Udstykning af større Landejendomme, men der bør ogsaa paa anden Maade tages alvorligt fat. I denne Forbindelse kunde jeg have Lyst til at minde om Dalgas' Ord efter Krigen i 1864: „Hvad udad tabes, skal indad vindes“. Naar jeg minder om disse Ord her, er det, fordi Hedeselskabet har gjort et udmærket Arbejde i den Retning, men med det Tilskud, det faar for Tiden, magter det ikke at løse den Opgave, som samfundsmæssigt set bør løses i en nær Fremtid. Jeg tror heller ikke, det er forkert at minde om, hvad der bør gøres i den Retning.

Jeg har i denne Forbindelse Lyst til at minde om, at i Vinderupkredsen ligger der en Kvadratmil høj Hedejord, som egner sig udmærket til Kultivering, og hvor der er Plads til, jeg havde nær sagt, Tusinder af Hjem, hvor Tusinder af Familier kunde faa Udkommet. Hvis Staten vilde træde til med et klækkeligt Tilskud til Anlæg af Veje og Regulering af Vandløb, vil det være muligt der at skabe en Mængde selvstændige Hjem. Den enkelte kan ikke løse en saa stor Opgave, Uparcellering kan ikke finde Sted, uden at der først er anlagt Veje. Staten maa træde til. Det kan være, at det var klogt at gaa et lille Skridt videre. Naar først Vej-anlæg og Regulering af Vandløb var foretagne, og det viste sig, at Folk, som ejede Skifter, ikke vilde opdyrke dem i en vis Aarrække, skulde man maaske lade Staten ved Ekspropriation overtage Jorden og uddele den gratis til fattige Landarbejdere

for ogsaa paa den Maade at modvirke den Indvandring til Byerne, som for Tiden finder Sted.

Mange ville maaske noget tvivlende trække paa Skuldrene, naar de høre, at der derovre ligger 10,000 Tdr. Land høj Hedejord, som er af en saa god Beskaffenhed, at det er en Skam for os Danske at lade saadan Jord ligge unyttet hen, thi det er Jord, som, hvis den blev opdyrket, vilde være betydelig bedre end Jorderne i de omliggende Sogne, hvor Beboerne kun have en let Sandjord at drive og skabe sig deres Udkomme ved. Men Opdyrkningen er en uløselig Opgave for de enkelte, naar der ikke er lagt Veje gennem disse store Strækninger. Jeg takker det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds, fordi jeg har faaet Løjlighed til at henlede Rigsdagens Opmærksomhed paa disse Forhold i Egnen mellem de tre Valgkredse: Vinderup, Holstebro og Lemvig. Kan der derved skabes Interesse for Sagen og gives det første Stød til, at man prøver paa at faa en Opgave løst, som bør løses og løses i en nær Fremtid, vil meget være naaet. Den enkelte staar afmægtig overfor den foreliggende Opgave, og i denne Forbindelse maa vi huske, at vi ved at løse denne Opgave gavne ikke enkelte Medlemmer af Samfundet, men det hele Samfund.

Det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds omtalte, at Statsmagten i Form af Trafikministeren burde give arbejdsløse fri Rejse her fra København. Jeg kan fuldt ud slutte mig til denne Tanke. Jeg har flere Gange tidligere tænkt paa, at det vilde være rart, at der, naar Folk kom her ind til Byen og blev arbejdsløse, kunde blive gjort noget for at sende dem hjem til deres respektive Kommuner, inden de gik til Grunde eller sank saa dybt, som de kunde synke. Det ærede Medlem talte om, at det var unge Landarbejdere i fra 18 til 25 Aars Alderen. Jeg er vis paa, at det ærede Medlem tænkte paa hele Familier, thi der er mange, der i 25 Aars Alderen ere gifte og have flere Børn. Men tror det ærede Medlem, at den Slags Folk, selv om der blev tilbudt dem fri Rejse hjem til deres Fødekommune, vilde benytte sig deraf. Det kan være, at det var klogt, om der paa en eller anden Maade blev gjort noget for, at man kunde faa den Slags Folk, som havde gaet arbejdsløse her i København i flere Aar, til at rejse hjem.

Jeg kender her i København en Familie, som er fra det nordvestlige Jylland. Manden kom til mig for 3 Aar siden og